

Певно що Богу на небесах не вистачає добрих душ, якщо Він забрав від нас до себе 10 липня ц.р. нашого дорогого і всіма шанованого друга

ПЕТРА ІВАНОВИЧА КОСУХУ

Забрав прямо від праці на житньому полі в селі Жукин, давши йому лише 61 рік життя. Народився Петро Іванович в перший день 1935 року в с.Богданівка, що на Іванківщині Київської області. Там він переніс лихоліття війни, закінчив школу. Здібний юнак опанував фах історика в Київському університеті ім.Т.Шевченка і з 1958 року пішов на свої хліби. Першим покликанням Петра Івановича було просвітництво. Працюючи в молодіжних організаціях, Міністерстві культури, він весь свій талант, здібності, знання віддавав організації і проведенню лекційної роботи. Слово Косухи-лектора чулося в різних регіонах України. Другим покликанням Петра Івановича була освітня діяльність. 10 років він був на викладацькій роботі в Київському технологічному інституті харчової промисловості, а в останні п'ять років життя працював професором Національного університету "Києво-Могилянська Академія", читаючи широкий спектр релігієзнавчих дисциплін. Як до рідного батька тягнулися студенти до Петра Івановича, а він їх при цьому називав своїми дітьми. Третім покликанням нашого друга була наукова робота. Саме вона пов'язала Петра Івановича з Інститутом філософії НАН України, де він захистив і кандидатську і докторську дисертації.

Науковий доробок П.І.Косухи - це півтора десятка індивідуальних і колективних монографій, десяток брошур, біля двохсот статей. Останньою написаною і редагованою Петром Івановичем працею є монографія "Сучасна релігійна ситуація в Україні: стан, тенденції, перспективи". Залишилось ще багато рукописів неопублікованого доробку науковця. Наш друг виступав на сотні наукових конференцій, організував і провів біля десяти різноманітних соціологічних досліджень, творчо співпрацював з богословами багатьох конфесій. Він був членом Нью-Йоркської Академії наук. Але найвищим своїм покликанням Петро Іванович вважав повну віддачу себе людям, які були біля нього і платили йому за все добре своєю любов'ю. До нього йшли за знанням, за порадою, просто за лагідним словом і втішною усмішкою. Він з болем в серці переживав всі колізії нашого сьогодення. Радів і обурювався... Тяжко, ой як тяжко втрачати такого друга, яким був Петро Іванович. Не легко йому жилося, а тому й підкралася до нього недуга. Проте він ніколи не плакався у своєму горі і турботах. А даремно, друже! Ми б допомогли тобі, а може б відтак й відвернули твою передчасну смерть. Пухом земля тобі! Ми пам'ятаємо тебе. Ти - серед нас. Живи ж довго, друже, світлою пам'яттю, своїми творчими здобутками, переданими знаннями і твоїми дітьми.

Друзі і колеги по праці